

EUROPOS
KOMISIJA

Briuselis, 2014 10 29
COM(2014) 666 final

2014/0308 (CNS)

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

dėl doko mokesčio taikymo Prancūzijos atokiausiuose regionuose tvarkos

AIŠKINAMASIS MEMORANDUMAS

1. PASIŪLYMO APLINKYBĖS

Atokiausiems Sąjungos regionams taikomos Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) nuostatos. Tačiau Prancūzijos atokiausi regionai nepatenka į PVM ir akcizų direktyvų teritorinę taikymo sritį.

Pagal SESV nuostatas, visų pirma pagal jos 110 straipsnį, Prancūzijos atokiausiuose regionuose vietos produktų iš esmės neleidžiama apmokestinti kitaip, nei žemyninės Prancūzijos, kitų valstybių narių ar trečiųjų šalių kilmės produktų. Vis dėlto dėl nuolatinių sunkumų, kurie daro neigiamą poveikį atokiausių regionų socialinei ir ekonominei padėčiai, SESV 349 straipsnyje (buv. EB sutarties 299 straipsnio 2 dalis) numatyta galimybė šiems regionams nustatyti konkrečias priemones. Šios priemonės susijusios su įvairiomis politikos kryptimis, tarp kurių – mokesčių politika.

Doko mokestis yra netiesioginis mokestis, taikomas į Prancūzijos atokiausius regionus atvežamoms ir importuojamoms prekėms. Jis iš esmės vienodai taikomas vietoje gaminamiems produktams ir kitokiems produktams (produktams iš žemyninės Prancūzijos, kitų valstybių narių ar trečiųjų šalių).

Vis dėlto 2004 m. vasario 10 d. Tarybos sprendimu 2004/162/EB (iš dalies pakeistu 2008 m. birželio 9 d. Tarybos sprendimu 2008/439/EB ir 2011 m. liepos 19 d. Tarybos sprendimu 448/2011/ES), priimtu remiantis EB sutarties 299 straipsnio 2 dalimi, Prancūzijai leidžiama iki 2014 m. liepos 1 d. taikyti mažesnę doko mokestį tam tikriems Prancūzijos atokiausiuose regionuose (išskyrus Sen Marteną) gaminamiems produktams arba juos nuo tokio mokesčio atleisti. Minėto sprendimo priede pateiktas produktų, kuriems galima taikyti mažesnę mokestį arba kuriuos galima nuo jo atleisti, sąrašas. Vietoje gaminamiems ir kitiems produktams taikomo mokesčio tarifo skirtumas, priklausomai nuo produktų, negali būti didesnis nei 10, 20 ar 30 procentinių punktų.

To skirtingo apmokestinimo tikslas – kompensuoti atokiausių regionų patiriamus sunkumus, dėl kurių kyla gamybos sąnaudos, taigi ir vietoje gaminamų produktų grynoji kaina. Jei nebūtų specifinių priemonių, vietiniai produktai būtų mažiau konkurencingi nei tie, kurie atvežami iš kitur, net atsižvelgus į vežimo išlaidas. Todėl tęsti vietos gamybą, kurios sąnaudos didesnės, taptų sudėtingiau.

Be to, Tarybos sprendimas 2004/162/EB pagal 2014 m. kovo 11 d. Tarybos sprendimą 2014/162/ES pradėtas taikyti Majotui nuo 2014 m., kai Majotas tapo atokiausiu regionu, ir pastarajame sprendimu yra nustatyti produktai, kurie gali būti skirtingai apmokestinti taikant doko mokestį, ir apmokestinimo ribos.

Pagaliau, kad Komisija galėtų baigti Prancūzijos prašymo nagrinėjimą, 2014 m. birželio 12 d. Tarybos sprendimu 378/2014/ES Tarybos sprendimo 2004/162/EB galiojimas pratęstas šešiams mėnesiams – nuo 2014 m. liepos 1 d. iki 2014 m. gruodžio 31 d.

Šio pasiūlymo tikslas – nustatyti teisinę bazę, kuri būtų taikoma doko mokesčiui nuo 2015 m. sausio 1 d. iki 2020 m. gruodžio 31 d. Juo dar kartą šešiams mėnesiams pratęsimas Tarybos sprendimo 2004/162/EB galiojimo laikotarpis, kad Prancūzija turėtų laiko perkelti į nacionalinę teisę naujo Tarybos sprendimo nuostatas, ir nustatoma nauja teisinė bazė, taikytina nuo 2015 m. liepos 1 d. iki 2020 m. gruodžio 31 d.

2. KONSULTACIJŲ SU SUINTERESUOTOSIOMIS ŠALIMIS IR POVEIKIO VERTINIMO REZULTATAI

2004 m. vasario 10 d. Tarybos sprendimu 2004/162/EB (iš dalies pakeistu 2008 m. birželio 9 d. Tarybos sprendimu 2008/439/EB, 2011 m. liepos 19 d. Tarybos sprendimu 448/2011/ES, 2014 m. kovo 11 d. Tarybos sprendimu 2014/162/ES ir 2014 m. birželio 12 d. Tarybos sprendimu 378/2014/ES) Prancūzijai leidžiama iki 2014 m. gruodžio 31 d. taikyti mažesnę doko mokestį tam tikriems Prancūzijos atokiausiuose regionuose (išskyrus Sen Marteną) gaminamiems produktams arba juos nuo tokio mokesčio atleisti. Minėto sprendimo priede pateiktas produktų, kuriems galima taikyti mažesnę mokestį arba nuo jo atleisti, sąrašas. Vietoje gaminamiems ir kitiems produktams taikomo mokesčio tarifo skirtumas, priklausomai nuo produktų, negali būti didesnis nei 10, 20 ar 30 procentinių punktų.

Sprendime 2004/162/EB nurodytos konkrečių priemonių nustatymo priežastys: atokumas, priklausomybė nuo žaliavų ir energijos išteklių, būtinumas kaupti didesnes atsargas, maža vietos rinka, žemas eksporto lygis ir kt. Dėl visų šių sunkumų didėja gamybos sąnaudos, todėl didėja vietoje gaminamų produktų savikaina; šie produktai, netaikant konkrečių priemonių, būtų mažiau konkurencingi, palyginti su iš kitur įvežamais produktais, netgi atsižvelgiant į pastarųjų produktų pristatymo į užjūrio departamentus išlaidas. Todėl tęsti vietos gamybą taptų sudėtingiau. Sprendime 2004/162/EB nurodytos konkrečios priemonės buvo parengtos siekiant didinti vietos pramonės konkurencingumą ir taip ją sustiprinti.

Prancūzijos institucijos mano, kad sunkumai, su kuriais susiduria Prancūzijos atokiausi regionai, neišnyko, todėl keliuose 2013 m. sausio 25 – birželio 7 d. siųstuose raštuose ji paprašė Europos Komisijai, kad po 2014 m. liepos 1 d. ir iki 2020 m. gruodžio 31 d. būtų toliau taikoma diferencijuoto apmokestinimo sistema, panaši į tą, kuri galioja šiuo metu. Prancūzijos institucijos teigia, kad išvardytieji sunkumai yra nuolatiniai, kad Tarybos sprendimu 2004/162/EB nustatyta apmokestinimo tvarka leido išsaugoti, o tam tikrais atvejais – išplėtoti vietos gamybą, ir nesuteikė pranašumo naudą gavusioms įmonėms, nes apskritai produktų importas, kuriam taikomas skirtingas apmokestinimas, nesiliovė augęs.

Produktų, kuriems Prancūzijos institucijos norėtų taikyti diferencijuotus mokesčius, sąrašų patikrinimas buvo ilgai trunkantis ir sudėtingas darbas: reikėjo išnagrinėti kiekvienam produktui taikomo diferencijuoto mokesčio pagrindimą, jo proporcingumą ir įsitikinti, ar toks diferencijuotas mokestis nepažeidžia Sąjungos teisinės sistemos, įskaitant vidaus rinką ir bendrąją politiką, vientisumo ir nuoseklumo.

Tas darbas užtruko ilgai dėl didelio susijusių produktų skaičiaus (keli šimtai) ir didelio kiekio informacijos, kurią reikia surinkti apie susijusių produktų rinkos struktūrą: ar produktai gaminami vietoje, ar vykdomas didelės apimties importas (įskaitant iš žemyninės Prancūzijos ir kitų valstybių narių), kuris gali trukdyti tęsti vietos gamybą, ar vietos gamybai nesudarytos monopolio arba beveik monopolio sąlygos, kaip paaiškinamos papildomos gamybos sąnaudos, dėl kurių vietos produktai tampa mažiau patrauklūs už importuotuosius; be to, reikėjo patikrinti, ar diferencijuoto apmokestinimo taikymas suderinamas su kitomis Sąjungos politikos kryptimis.

Kadangi vietos produktų, kuriems būtų taikomas doko mokestis, nėra, nėra tikslinga juos įtraukti į sąrašų produktų, kuriems būtų taikomas skirtingas apmokestinimas. Nustatant, kurie produktai gaminami vietoje, paprastai nurodytos kiek įmanoma tikslesnės muitinės Kombinuotosios nomenklatūros pozicijos. Tačiau, kai nebuvo galima nustatyti tikslesnių nei keturių skaitmenų muitinės nomenklatūros pozicijų, tam tikrais atvejais produktams, kurie įtraukti į esamus produktų, kuriems gali būti taikomas skirtingas apmokestinimas, sąrašus, buvo išsaugotos keturių skaitmenų muitinės nomenklatūros pozicijos. Tokiu atveju įmanoma,

kad išlaikytosios keturių skaitmenų muitinės pozicijos apima ir šiek tiek tų produktų, kurie nėra gaminami vietoje.

Papildomų gamybos sąnaudų, kurias siekiama kompensuoti skirtingu apmokestinimu, kaitos vertinimo klausimu Prancūzijos institucijos dėl kiekvieno produkto arba dėl kiekvienos produktų grupės, kai kelių produktų gamybos sąnaudos panašios, pateikė papildomų išlaidų, kurios tenka vietos įmonėms, įvertinimą (nelygu atvejis): tiekimo išlaidos, darbo užmokestis, didesnės energijos išlaidos, didesnės eksploatacijos išlaidos, nepakankamas produkcijos įrangos panaudojimas, didesnės finansinės išlaidos. Patikrinus nustatyta, kad apskaičiuotos papildomos sąnaudos nebuvo mažesnės už papildomą apmokestinimą, kurio prašo Prancūzijos institucijos.

Tarybos sprendimo pasiūlyme, kaip ir Tarybos sprendime 2004/162/EB numatyta leisti Prancūzijai iki 2020 m. gruodžio 1 d. atleisti nuo doko mokesčio tam tikrus produktus, kurie gaminami Prancūzijos atokiausiuose regionuose (išskyrus Sen Marteną), arba tiems produktams jį sumažinti. Minėto sprendimo priede pateiktas produktų, kuriems galima taikyti mažesnę mokestį arba nuo jo atleisti, sąrašas. Vietoje gaminamiems ir kitiems produktams taikomo mokesčio tarifo skirtumas, priklausomai nuo produktų, negali būti didesnis nei 10, 20 ar 30 procentinių punktų. Priedo A dalyje išvardijami produktai, kuriems taikomo mokesčio tarifo skirtumas negali viršyti 10 procentinių punktų, B dalyje – kuriems taikomo mokesčio tarifo skirtumas negali viršyti 20 procentinių punktų, o C dalyje – kuriems taikomo mokesčio tarifo skirtumas negali viršyti 30 procentinių punktų.

Priede išvardyti produktai didžia dalimi tie patys, kaip ir Tarybos sprendimo 2004/162/EB priede išvardyti produktai. Tačiau išsamiai išnagrinėjus sąrašus kai kurie produktai buvo išbraukti, nes jie nebuvo ar nebebuvo gaminami vietoje. Tačiau į sąrašus įtraukti produktai, kurių nebuvo Tarybos sprendimo 2004/162/EB priede, bet buvo pradėta juos naujai gaminti arba jų gamyba buvo išplėtota. Galiausiai, siekiant atsižvelgti į sąnaudų kaitą, tam tikri produktai sąrašuose palikti, tačiau pakeistas jų apmokestinimo skirtumas: padidintas (pavyzdžiui, perkėlus iš priedo A dalies į B dalį) arba sumažintas (pavyzdžiui, perkėlus iš priedo C dalies į B dalį). Pagal dabartines taisykles nuo doko mokesčio galima atleisti smulkiuosius vietos gamintojus, kurių metinė apyvarta mažesnė kaip 550 000 eurų. Prancūzija išreiškė pageidavimą sumažinti atleidimo nuo mokesčio ribą iki 300 000 EUR. Tačiau kartu su tuo apmokestinimo doko mokesčiu ribos sumažinimu ji taip pat paprašė supaprastinti įmonių, kurių metinė apyvarta mažesnė kaip 300 000 EUR, atleidimo nuo mokesčio sąlygas. Pagal siūlomą tvarką, veiklos vykdytojams, kurių metinė apyvarta yra mažesnė už tą ribą, doko mokestis nebūtų taikomas. Kita vertus, jie negalėtų atskaityti šio mokesčio sumos pirkimo metu. Taigi ši tvarka PVM srityje panaši į specialią smulkaus verslo įmonėms skirtą schemą, kuri nustatyta 2006 m. lapkričio 28 d. direktyvos 2006/112/EB (PVM direktyvoje) 282 ir tolesniuose straipsniuose. Todėl tokia tvarka atrodo nepriekaištingai. Šiuo atveju pagal pasiūlymo 1 straipsnį Prancūzija taikytų mažesnę mokestį visiems veiklos vykdytojams, kurių apyvarta yra ne mažesnė negu 300 000 EUR, arba juos nuo jo atleistų.

Siekiant derėjimo su Sąjungos teise tenka atsisakyti taikyti skirtingą apmokestinimą maisto produktams, už kuriuos skiriama pagalba, numatyta 2013 m. kovo 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 228/2013, kuriuo nustatomos specialios žemės ūkio priemonės atokiausiems Sąjungos regionams, III skyriuje, ypač dėl specialios tiekimo tvarkos. Šios priemonės tikslas – neleisti, kad dėl doko mokesčiu subsidijuojamų produktų didesnio apmokestinimo nedingtų ar nesumažėtų pagal specialią tiekimo tvarką teikiamos finansinės pagalbos žemės ūkiui poveikis. To siekdamas Prancūzijos valdžios institucijos sutiko, kad iš produktų, kuriems galėtų būti taikomas skirtingas apmokestinimas, sąrašų būtų išbraukti visi produktai, kuriems 2015 metams bus prašoma taikyti specialią tiekimo tvarką.

Reikalavimai dėl mokesčio paskirties padeda siekti Sprendime 2004/162/EB jau nustatytų tikslų remti Prancūzijos užjūrio departamentų socialinę ir ekonominę plėtrą. Teisiškai įpareigojama, kad pajamos iš šio mokesčio turi būti įtrauktos į Prancūzijos užjūrio departamentų ekonomikos ir mokesčių sistemos išteklius ir panaudojamos pagal ekonominės ir socialinės plėtros strategiją, į kurią įeina parama vietos veikloms skatinti.

Pasiūlyme numatyta dar kartą 6 mėnesiams, iki 2015 m. birželio 30 d., pratęsti Sprendimo 2004/162/EB galiojimo laikotarpį. Ta priemonė suteiks Prancūzijai laiko, kurio reikia norint perkelti į savo nacionalinę teisę naujo Tarybos sprendimo nuostatas.

Nustatoma, kad naujoji tvarka galios penkerius metus ir šešis mėnesius. Tačiau reikės įvertinti jos rezultatus. Todėl Prancūzijos institucijos turės Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. gruodžio 31 d. pateikti ataskaitą dėl apmokestinimo tvarkos taikymo, kad būtų galima patikrinti taikytų priemonių poveikį, jų indėlį išlaikant, skatinant ir plėtojant vietos ekonominės veiklos rūšis, turint omenyje atokiausiems regionams išskylančius sunkumus, ir ar mokesčių lengvatos, kurias Prancūzija suteikė vietoje gaminamiems produktams, vis dar yra reikalingos ir proporcingos. Remdamasi ta ataskaita, Komisija pateiks Tarybai ataskaitą ir prireikus pasiūlymą, kuriuo siekiama pritaikyti šio sprendimo nuostatas, kad būtų atsižvelgta į padarytas išvadas.

Siekiant išvengti teisinės spragos, šis sprendimas taikomas nuo 2015 m. liepos 1 d.

Tarybos sprendimas neturi įtakos galimam Sutarties 107 ir 108 straipsnių taikymui,

3. TEISINIAI PASIŪLYMO ASPEKTAI

Siūlomų veiksmų santrauka

Leisti Prancūzijai Prancūzijos atokiausiuose regionuose (Gvadelupoje, Gvianoje, Martinikoje, Majote ir Reunjone) taikyti mažesnę doko mokestį tam tikriems vietoje pagamintiems produktams arba juos nuo jo atleisti.

Teisinis pagrindas

SESV 349 straipsnis.

Subsidiarumo principas

Tik Taryba yra įgaliota pagal SESV 349 straipsnį priimti atokiausiems regionams skirtas konkrečias priemones siekiant šiems regionams priderinti Sutarčių taikymo, įskaitant bendrosios politikos srityse, sąlygas, turint omenyje tai, kad nuolatinės kliūtys neigiamai veikia atokiausių regionų socialinę ir ekonominę padėtį.

Todėl pasiūlymas atitinka subsidiarumo principą.

Proporcingumo principas

Pasiūlymas atitinka proporcingumo principą dėl toliau nurodytų priežasčių.

Jis taikomas tik produktams, dėl kurių buvo pateikti įrodymai, susiję su didesnėmis vietoje gaminamų produktų gamybos sąnaudomis.

Be to, didžiausias mokesčių skirtumas, siūlomas kiekvienam šiame pasiūlyme nurodytam produktui, yra apribotas iki to, kas būtina, siekiant atlyginti didesnes atitinkamų vietos produktų gamybos sąnaudas. Todėl į Prancūzijos atokiausius regionus importuojamiems produktams tenkanti mokesčių našta yra ne didesnė, nei būtina siekiant atsverti mažesnę vietoje gaminamų produktų konkurencingumą.

Pasirinkta priemonė

Siūloma priemonė – Tarybos sprendimas.

Kitos priemonės nebūtų tinkamos, nes

nukrypti leidžiančios nuostatos, kurias leidžiama taikyti vadovaujantis SESV 349 straipsniu, pateikiamos Tarybos sprendimuose.

4. POVEIKIS BIUDŽETUI

Pasiūlymas neturi poveikio Sąjungos biudžetui.

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

dėl doko mokesčio taikymo Prancūzijos atokiausiuose regionuose tvarkos

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 349 straipsnį,

atsižvelgdama į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę¹,

laikydamosi specialios teisėkūros procedūros,

kadangi:

- (1) pagal Sutarties nuostatas, taikomas atokiausiems Sąjungos regionams, kuriems priklauso Prancūzijos užjūrio departamentai, iš esmės neleidžiama skirtingai apmokestinti vietos ir žemyninės Prancūzijos ar kitų valstybių narių kilmės produktų. Vis dėlto dėl nuolatinių sunkumų, kurie daro neigiamą poveikį atokiausių regionų socialinei ir ekonominei padėčiai, Sutarties 349 straipsnyje numatyta galimybė šiems regionams nustatyti konkrečias priemones;
- (2) todėl siekiant nustatyti Sutarties taikymo šiuose regionuose sąlygas turėtų būti priimtos konkrečios priemonės. Priimant priemones reikia atsižvelgti į konkrečius tų regionų ypatumus ir ribotas jų galimybes, bet nepažeisti Bendrijos teisinės tvarkos, taip pat vidaus rinkos ir bendrų politikos krypčių vientisumo bei darnos. Sutarties 349 straipsnyje išvardyti sunkumai, kurie tenka Sąjungos atokiausiems regionams: atokumas, priklausomybė nuo žaliavų ir energijos išteklių, būtinumas kaupti didesnes atsargas, maža vietos rinka, žemas eksporto lygis ir kt. Dėl visų šių sunkumų didėja gamybos sąnaudos, todėl didėja vietoje gaminamų produktų grynoji kaina; šie produktai, netaikant konkrečių priemonių, būtų mažiau konkurencingi, palyginti su iš kitur įvežamais produktais, netgi atsižvelgiant į pastarųjų produktų atvežimo į užjūrio departamentus išlaidas. Taigi tęsti gamybą vietoje taptų sunkiau. Todėl būtina imtis specifinių priemonių siekiant pagerinti vietinės pramonės konkurencingumą ir taip ją sustiprinti. Tarybos sprendimu 2004/162/EB Prancūzijai iki 2014 m. gruodžio 31 d. leidžiama, siekiant atkurti vietoje gaminamų produktų konkurencingumą, atleisti nuo doko mokesčio tam tikrus produktus, gaminamus atokiausiuose regionuose (Gvadelupoje, Gvianoje, Martinikoje ir Reunjone), o nuo 2014 m. sausio 1 d. – ir Majote, arba tą mokesį jiems sumažinti. Minėto sprendimo priede pateiktas produktų, kuriems galima taikyti mažesnę mokesčių arba nuo jo atleisti, sąrašas. Vietoje gaminamiems ir kitiems produktams taikomo mokesčio tarifo skirtumas, priklausomai nuo produktų, negali būti didesnis nei 10, 20 ar 30 procentinių punktų;
- (3) Prancūzija paprašė nuo 2015 m. sausio 1 d. toliau taikyti tvarką, panašią į tą, kuri nustatyta Sprendimu 2004/162/EB. Prancūzija teigia, kad išvardytieji sunkumai yra

¹ OL C ..., ..., p. .

nuolatiniai ir kad Sprendimu 2004/162/EB nustatyta apmokestinimo tvarka leido išsaugoti, o tam tikrais atvejais – išplėtoti vietos gamybą ir nesuteikė pranašumo naudą gavusioms įmonėms, nes apskritai produktų importas, kuriam taikomas skirtingas apmokestinimas, nesiliovė augęs;

- (4) tuo tikslu Prancūzija perdavė Komisijai penkis produktų, kuriems ji ketina taikyti skirtingą apmokestinimą, kuris skirtųsi 10, 20 ar 30 procentinių punktų priklausomai nuo to, ar produktai vietiniai ar ne, sąrašų komplektus (po vieną kiekvienam atitinkamam atokiausiam regionui – Gvadelupai, Gvianai, Martinikai, Majotui ir Reunjonui). Tai netaikoma Prancūzijos atokiausiam regionui Sen Martenui;
- (5) šiuo sprendimu įgyvendinamos Sutarties 349 straipsnio nuostatos ir Prancūzijos institucijoms leidžiama taikyti diferencijuotą apmokestinimo tvarką produktams, kurių atveju jos pateikė įrodymus, kad, pirma, tokie produktai gaminami vietoje, antra, prekių įvežama daug (taip pat iš žemyninės Prancūzijos ir kitų valstybių narių), todėl gali kilti kliūčių tęsti vietos gamybą; trečia, vietos produktų gamybos sąnaudos yra didesnės, palyginti su iš išorės įvežamais produktais, todėl vietos produktai pabrangsta ir taip nukenčia vietoje gaminamų produktų konkurencingumas. Leidžiamas apmokestinimo skirtumas neturėtų būti didesnis už įrodytas didesnes gamybos sąnaudas. Taikant šiuos principus bus sudarytos sąlygos įgyvendinti Sutarties 349 straipsnio nuostatas neviršijant to, kas būtina, nesuteikiant nepagrįsto pranašumo vietoje gaminamiems produktams, kad nebūtų pakenkta Sąjungos teisinės tvarkos vientisumui ir nuoseklumui, išvengiant konkurencijos iškraipymo vidaus rinkoje ir išsaugant valstybės pagalbos srities politiką;
- (6) siekiant supaprastinti smulkaus verslo įmonių prievoles, nuo mokesčio atleidžiami veiklos vykdytojai, kurių apyvarta yra ne mažesnė negu 300 000 EUR, arba jiems taikomas mažesnis to mokesčio tarifas. Veiklos vykdytojai, kurių metinė apyvarta yra mažesnė už tą ribą, nėra apmokestinami doko mokesčiu, tačiau negali atskaityti šio mokesčio sumos pirkimo metu;
- (7) be to, siekiant derėjimo su Sąjungos teise tenka atsisakyti taikyti skirtingą apmokestinimą maisto produktams, už kuriuos skiriama pagalba, numatyta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 228/2013² III skyriuje. Šios nuostatos tikslas – neleisti, kad dėl doko mokesčiu subsidijuojamų produktų didesnio apmokestinimo nedingtų ar nesumažėtų pagal specialią tiekimo tvarką teikiamos finansinės pagalbos žemės ūkiui poveikis;
- (8) reikalavimai dėl mokesčio paskirties padeda siekti Sprendime 2004/162/EB jau nustatytų tikslų remti Prancūzijos užjūrio departamentų socialinę ir ekonominę plėtrą. Teisiškai privaloma pajamas iš šio mokesčio įtraukti į Prancūzijos užjūrio departamentų ekonomikos ir mokesčių sistemos išteklius ir panaudoti jas pagal ekonominės ir socialinės plėtros strategiją, į kurią įeina parama vietos veiklai skatinti;
- (9) būtina 6 mėnesiams, iki 2015 m. birželio 30 d., pratęsti Sprendimo 2004/162/EB galiojimo laikotarpį. Tas terminas sudarys sąlygas Prancūzijai perkelti šį sprendimą į nacionalinę teisę;
- (10) nustatoma, kad tvarka galios penkerius metus ir šešis mėnesius iki 2020 m. gruodžio 31 d. – ši data sutampa su terminu, kai nustos būti taikomos dabartinės regioninės valstybės pagalbos gairės. Vis dėlto pirmiau reikės įvertinti šios tvarkos taikymo

² 2013 m. kovo 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 228/2013, kuriuo nustatomos specialios žemės ūkio priemonės atokiausiems Sąjungos regionams ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 247/2006 (OL L 78, 2013 3 20, p. 23).

rezultatus. Todėl Prancūzija ne vėliau kaip iki 2017 m. gruodžio 31 d. pateiks Komisijai ataskaitą dėl 1 straipsnyje nurodytų priemonių taikymo, kad būtų galima patikrinti taikytų priemonių poveikį ir jų indėlį išlaikant, skatinant ir plėtojant vietos ekonominės veiklos rūšis, atsižvelgiant į atokiausiems regionams išskylančias kliūtis. Ataskaita bus siekiama patikrinti, ar mokestinės lengvatos, kurias Prancūzija nustatė vietoje gaminamiems produktams, neviršija to, kas visiškai neišvengiama, ir ar lengvatos tebėra būtinos ir proporcingos. Joje turės būti išanalizuota, kaip galiojanti tvarka paveikė kainų lygį Prancūzijos atokiausiuose regionuose. Remdamasi ta ataskaita, Komisija pateiks Tarybai ataskaitą ir prireikus pasiūlymą, kuriuo siekiama pritaikyti šio sprendimo nuostatas, kad būtų atsižvelgta į išvadas;

(11) siekiant išvengti teisinės spragos, šį sprendimą būtina taikyti nuo 2015 m. liepos 1 d.;

(12) šis sprendimas neturi įtakos galimam Sutarties 107 ir 108 straipsnių taikymui,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

1. Nukrypstant nuo Sutarties 28, 30 ir 110 straipsnių, Prancūzijai leidžiama iki 2020 m. gruodžio 31 d. priede pateikto sąrašo produktams, kurie atokiausiuose regionuose, kaip apibrėžta Sutarties 349 straipsnyje, Gvadelupoje, Gvianoje, Martinikoje, Reunjone ir Majote gaminami vietoje, netaikyti doko mokesčio arba taikyti šį mokestį sumažintą.

Šis mokesčio netaikymas arba sumažinimas turi atitikti atitinkamų atokiausių regionų ekonominės ir socialinės plėtros strategiją, atsižvelgiant į jos pagrindus Sąjungos teisėje, ir padėti skatinti veiklą vietoje be neigiamos įtakos prekybos sąlygoms, kurios prieštarautų bendram interesui.

2. Atsižvelgiant į panašiams produktams ne iš atitinkamų atokiausių regionų taikomą apmokestinimo tarifą, dėl straipsnio 1 dalyje nurodytų mokesčio netaikymo arba sumažinimo susidaręs tarifo skirtumas negali būti didesnis kaip:

a) 10 procentinių punktų priedo A dalyje išvardytiems produktams;

b) 20 procentinių punktų priedo B dalyje išvardytiems produktams;

c) 30 procentinių punktų priedo C dalyje išvardytiems produktams.

Prancūzija įsipareigoja, kad priede nurodytiems produktams taikomas atleidimas nuo mokesčio arba mažesnis mokesčio tarifas neviršytų nuošimčio, kuris visiškai neišvengiamas siekiant išsaugoti, paskatinti ir plėtoti vietos veiklą.

3. Prancūzija atleidžia nuo mokesčio tuos veiklos vykdytojus, kurių metinė apyvarta yra ne mažesnė negu 300 000 EUR, arba jiems nustato mažesnę mokesčio tarifą, kaip nustatyta dviejose pirmesnėse dalyse. Veiklos vykdytojams, kurių metinė apyvarta yra mažesnė už tą ribą, doko mokestis netaikomas.

2 straipsnis

Prancūzijos institucijos taiko tą pačią, kaip ir vietoje pagamintiems produktams, apmokestinimo tvarką produktams, kuriems taikoma speciali tiekimo tvarka pagal Reglamento (ES) Nr. 228/2013 III skyrių.

3 straipsnis

Prancūzija nedelsdama praneša Komisijai apie straipsnio 1 dalyje nurodytą apmokestinimo tvarką.

Prancūzija ne vėliau kaip iki 2017 m. gruodžio 31 d. pateikia Komisijai ataskaitą dėl 1 straipsnyje nurodytų priemonių taikymo, nurodydama taikytų priemonių poveikį ir jų indėlį išlaikant, skatinant ir plėtojant vietos ekonominės veiklos rūšis, turint omenyje atokiausiems regionams iškylančias kliūtis.

Remdamasi ta ataskaita, Komisija pateikia Tarybai ataskaitą ir prireikus pasiūlymą.

4 straipsnis

Sprendimo 2004/162/EB su pakeitimais, padarytais 2014 m. birželio 12 d. Sprendimu 378/2014/ES, 1 straipsnio 1 dalyje data „2014 m. gruodžio 31 d.“ keičiama „2015 m. birželio 30 d.“.

5 straipsnis

1–3 straipsniai taikomi nuo 2015 m. liepos 1 d.

4 straipsnis taikomas nuo 2015 m. sausio 1 d.

6 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.

Priimta Briuselyje

*Tarybos vardu
Pirmininkas*